

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

M. S.,

zastoupen JUDr. Bc. Marcelou Oškrdovou, advokátkou
se sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému

Úřad vlády České republiky,
se sídlem nábřeží Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí osoby pověřené řízením Úřadu vlády České republiky ze dne
25. 1. 2021, č. j. 45353/2020-UVCR-9,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce v žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), ze dne 14. 12. 2020 požadoval po žalovaném poskytnutí materiálu č. V202/2018, na který se odkazuje v usnesení vlády ze dne 18. 7. 2018 č. 474 k imigraci z ČR do Vietnamu – shrnutí situace a bezpečnostních rizik.
2. Žalovaný uvedenou žádost o informace rozhodnutím ze dne 29. 12. 2020, č. j. 45353/2020-UVCR-5, podle § 15 odst. 1 informačního zákona odmítl (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Svůj postup odůvodnil výlukou z práva na informace dle § 7 informačního zákona spočívající v ochraně utajovaných informací. Konkrétně uvedl, že požadovaný dokument byl vládou projednáván v režimu stupně utajení „vyhrazené“, přičemž tímto stupněm utajení byl požadovaný dokument označen v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. Dále žalovaný zdůraznil, že původcem požadovaného dokumentu nebyl žalovaný, ale Ministerstvo vnitra; to tedy v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb. a s nařízením vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací, bylo zodpovědné za posouzení, zda konkrétní informace naplňuje znaky utajované informace a případně za vyznačení stupně utajení na ní, a dále za klasifikaci utajovaných informací v rámci rozsahu stupňů utajení dle příslušné přílohy uvedeného nařízení vlády. Žalovaný nemá pravomoc k tomu přezkoumávat klasifikaci požadovaných informací jakožto utajovaných, tak jak ji provedl jejich původce, tedy Ministerstvo vnitra.
3. Žalovaný uvedené rozhodnutí napadl rozkladem, které osoba pověřená řízením Úřadu vlády České republiky (tedy náměstkyně pro řízení Sekce kabinetu předsedy vlády, Mgr. Tünde Bartha) rozhodnutím ze dne 25. 1. 2021, č. j. 45353/2020-UVCR-9, zamítla (dále jen „napadené rozhodnutí“). Konkrétně uvedla, že žalovaný nemohl posoudit, zda požadovaný dokument byl správně označen jako utajovaná informace; tuto pravomoc má v souladu s § 22 zákona č. 412/2005 Sb. výlučně původce takové informace; žalobce se tedy se svou žádostí o informace měl obrátit právě na Ministerstvo vnitra.
4. Žalobce se s takovým rozhodnutím neztotožnil a dne 24. 3. 2021 ho u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) napadl žalobou podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby a následná vyjádření

5. Žalobce v podané žalobě proti napadenému rozhodnutí namítá zaprvé, že o rozkladu rozhodovala osoba pověřená řízením Úřadu vlády České republiky; ta ale nebyla podle § 152 odst. 2 správního řádu oprávněna o rozkladu rozhodnout. Podle uvedeného ustanovení o rozkladu rozhoduje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu; Mgr. Tünde Bartha v takovém postavení nebyla.
6. Zadruhé žalobce namítá, že žalovaný při svém rozhodování nijak nezkontroloval, zda požadované informace (dokument) byly za utajované označeny v souladu s právními

předpisy, jak vyžaduje § 7 informačního zákona. Zejména podle žalobce měl žalovaný zkoumat naplnění materiálních kritérií, která jsou uvedena v § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., nikoliv se spokojit s tím, jak jsou požadované informace formálně označeny. Z uvedeného důvodu je napadené i prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné. V této souvislosti žalobce rovněž zdůrazňuje, že se žalovaný nezabýval tím, zda jsou požadované informace uvedeny v seznamu utajovaných informací obsažených v jednotlivých přílohách k nařízení vlády č. 522/2005 Sb. Žalobce dále odkazuje na některá rozhodnutí správních soudů, která – podle jeho tvrzení – jeho pozici podporují; konkrétně žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3 As 58/201645, a ze dne 31. 10. 2018, č. j. 3 As 38/2018-29. Dále žalobce zdůraznil, že v daném případě se domáhá ochrany ústavně zaručeného práva na informace (viz čl. 17 Listiny základních práv a svobod); omezení takového práva je přitom možné pouze v nezbytných případech; nezbytnost omezení tohoto žalobcova práva nicméně žalovaný nijak nezkoumal.

7. Zatřetí žalobce namítá, že povinný subjekt byl povinen dle § 12 informačního zákona uvést alespoň doprovodné informace, a to minimálně v rozsahu uvedení o jaký typ utajovaných informací dle seznamu obsaženého v uvedeném nařízení vlády se jednalo. Žalovaný tak ovšem neučinil.
8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 18. 5. 2021 k první žalobní námitce uvedl, že Mgr. Tünde Bartha byla řízením Úřadu vlády České republiky pověřena usnesením vlády č. 446 ze dne 27. 6. 2018, a to do jmenování řádného vedoucího; ten ale v rozhodné době jmenován nebyl. O obsazení funkce vedoucího Úřadu vlády České republiky je přitom v souladu s § 28 odst. 3 kompetenčního zákona (č. 2/1969 Sb.) oprávněna rozhodovat právě vláda. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Cdon 382/97, ze kterého vyplývá, že za jmenování do funkce lze považovat i dočasné či trvalé pověření takovou funkcí, pokud je současně zřejmé, že se nejedná pouze o zastupování jiného vedoucího pracovníka. Ve zbytku žalovaný zejména zopakoval argumentaci uvedenou již v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí.
9. V replice ze dne 8. 6. 2021 žalobce upozornil na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2021, č. j. 14 A 56/2020-20, ve kterém mu městský soud dal ve velmi podobné věci zapravdu. V duplice ze dne 22. 6. 2021 žalovaný uvedl, že žalobcem uvedený rozsudek napadl kasační stížností. Dále upozornil na jiný rozsudek zdejšího soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 24. 3. 2021, č. j. 15 A 93/2020-24, ve kterém městský soud zaujal stanovisko přesně opačné (dal tedy zapravdu žalovanému).

III.

Posouzení žaloby

10. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených žalobních námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalovaný s takovým postupem vyslovil souhlas; žalobce potom nijak nereagoval na výzvu podle § 51 s. ř. s., má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.
11. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

12. Nejprve se městský soud zabýval **první žalobní námitkou**, kterou žalobce zpochybnil pravomoc Mgr. Tünde Barthu z pozice osoby toliko pověřené řízením Úřadu vlády České republiky rozhodnout o rozkladu (viz vymezení této pravomoci v § 152 odst. 2 správního řádu).
13. Podle § 152 odst. 2 správního řádu, [o] rozkladu rozhoduje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu.
14. Podle § 28 odst. 3 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České socialistické republiky (dále jen „kompetenční zákon“), [v]edoucího Úřadu vlády České republiky jmenuje a odvolává vláda České republiky. Činnost Úřadu vlády České republiky řídí vedoucí Úřadu vlády České republiky, s výjimkou organizačních věcí státní služby a služebních vztahů státních zaměstnanců; v těchto věcech postupuje vedoucí Úřadu vlády České republiky podle zákona o státní službě.
15. Městský soud předně konstatuje, že pravomoc rozhodovat o rozkladu obecně podle § 152 odst. 2 správního řádu přísluší výlučně tomu, kdo stojí v čele ústředního správního úřadu (v případě ministerstva ministru, který byl prezidentem republiky pověřen jeho řízením podle čl. 68 odst. 2 Ústavy; v případě ostatních ústředních správních úřadů jeho vedoucímu, resp. tomu, kdo podle zákona stojí v jeho čele). Odborná literatura se přitom shoduje v tom, že tato pravomoc nemůže být delegována na nikoho jiného (viz např. komentář k § 152 odst. 2 in *Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.*: Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019; nebo *Vedral, J.*: Správní řád. Komentář. 2. aktualizované vydání. Praha: RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, 2012, str. 1189).
16. Poněkud problematičtější otázka je nicméně ta, jak přistupovat k situacím, kdy funkce vedoucího ústředního správního úřadu není obsazena, nicméně výkonem této funkce (příslušných pravomocí) byl někdo (dočasně) pověřen; to samozřejmě za situace, kdy zákon takovou situaci sám explicitně neupravuje.
17. Odborná literatura se k této otázce v podstatě nevyjadřuje; zmínit lze pouze kusé konstatování v komentáři k § 152 odst. 2 správního řádu in *Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.*: Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, kde je uvedeno následující: „Pokud by například nebyla funkce ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu obsazena, nebylo by vůbec možné rozklady v tomto správním orgánu vyřizovat.“ V judikatuře správních soudů byl nicméně řešen případ do jisté míry obdobný, a sice případ týkající kárné pravomoci toliko pověřeného předsedy okresního soudu, konkrétně jeho pravomoc udělit soudci výtku podle § 88a ve spojení s § 8 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 As 1/2020-53, Nejvyšší správní soud odmítl, že by osoba, která nebyla řádným způsobem jmenována do funkce předsedy okresního soudu, mohla vykonávat uvedenou pravomoc příslušející podle zákona právě předsedovi okresního soudu. Konkrétně uvedl následující (bod 26 rozsudku): *Z výše uvedené právní úpravy vyplývá, že výtku je oprávněna udělit jen některá z osob taxativně vyjmenovaných v § 8 odst. 2 zákona o kárném řízení. V nyní posuzovaném případě měla být touto osobou předsedkyně okresního soudu ve smyslu písm. g) zmíněného odstavce. Aby byla fyzická osoba předsedkyní okresního soudu, musela být do funkce řádně jmenována postupem podle § 105 odst. 1 věta první zákona o soudech a soudcích. Jmenování do funkce je úkon příslušného orgánu provedený za zákonem předepsaných podmínek, tedy nepochybně má jednoznačně skutkové aspekty – jde o jednání fyzické osoby nadané příslušnou jmenovací*

pravomocí (ministra spravedlnosti) poté, co jiná fyzická osoba mající návrhovou pravomoc (předseda příslušného krajského soudu) svým projevem vůle učinila jmenovací návrh. „Pověřená předsedkyně“ není osobou, ve vztahu k jejímuž právnímu postavení učinil ministr spravedlnosti na návrh příslušného předsedy krajského soudu jmenovací úkon podle § 105 odst. 1 věty první zákona o soudech a soudcích, tedy svůj projev vůle; do své „funkce“ byla „ustavena“ příslušným předsedou krajského soudu s odkazem na § 126 odst. 1 písm. h) zákona o soudech a soudcích.”

Dále přitom připustil, že uvedený závěr by bylo na místě za určitých okolností korigovat (i když k tomu v jím posuzovaném případě ve výsledku nebyl důvod); konkrétně tedy dále uvedl následující (bod 29 rozsudku): *„Nejvyšší správní soud uvážil i to, že by mohlo být v určitých situacích nezbytné vykládat určitá ustanovení širěji, pokud by jinak zaujatý výklad vedl ke zjevně nerozumným výsledkům. Takovým zjevně nerozumným výsledkem by mohlo být i obrožení činnosti určitého článku soudní soustavy, kterému by nešlo jinými opatřeními zabránit. Tak tomu ale v nyní posuzované věci není. Nelze totiž pominout, že možnost podat kárný návrh mají také další oprávnění navrhovatelé. Drobné nedostatky v práci nebo drobné poklesky v chování tak může konkrétnímu soudci okresního soudu vytknout např. předseda krajského soudu, byť by se tak případně děllo v úzké návaznosti na zjištění učiněná v souvislosti s dohledem nad řízeními vedenými u okresního soudu se zřetelem k tomu, zda v nich nedocházelo ke zbytečným průtahům (§ 127 odst. 2 zákona o soudech a soudcích).“*

18. Městský soud považuje nyní řešený případ za v některých ohledech obdobný, a proto výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu bere za jakési východisko svých úvah. Spektrum osob, které rozhodují podle § 152 odst. 2 správního řádu (popř. podle speciální právní úpravy) o rozkladu je typově relativně široké; na jedné straně jsou to ministři, dále ale další osoby, které stojí v čele tzv. dalších ústředních správních úřadů (k tomu viz § 1 a § 2 kompetenčního zákona); právě druhá skupina osob je vcelku variabilní, neboť je variabilní i organizační uspořádání různých tzv. dalších ústředních správních úřadů, resp. způsob obsazování jejich vrcholných pozic.
19. Podle názoru městského soudu je přitom třeba v každém případě posuzovat to, jakým způsobem je pozice vedoucího ústředního správního úřadu (tedy osoby nadané pravomocí rozhodovat o rozkladu) v tom, kterém případě obsazována (resp. kým), a případně i to, jestli má ten, kdo takovou pozici zastává, nějaké záruky setrvání ve své funkci, a např. nemůže být libovolně odvolán tím, kým byl do této funkce ustanoven. Z těchto hledisek je – pokud zákon nestanoví vlastní úpravu – třeba posuzovat přijatelnost dočasného pověření výkonem takové funkce (pro účely posouzení pravomoci rozhodovat o rozkladu). Nepřijatelné by tak pro tyto účely např. bylo, pokud by pověření dočasným výkonem funkce vzešlo od toho, kdo v daném případě nemá pravomoc danou pozici obsadit, nebo by tak dotyčný činil v rozporu s pravidly, které se k obsazení takové funkce váží. V daném případě si lze představit např. pověření náměstka ministra řízením ministerstva pro období, kdy žádný ze členů vlády není v souladu čl. 68 odst. 2 Ústavy prezidentem na návrh předsedy vlády pověřen řízením daného ministerstva (i když je třeba zdůraznit, že daný případ je již řešen i legislativně – viz § 173 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě). Stejně problematické by bylo, pokud by dočasným pověřením došlo k obcházení záruk setrvání ve funkci, a tedy *de facto* popření jisté autonomie či nezávislosti nositele dané funkce, potažmo celého ústředního správního úřadu.
20. V nyní posuzovaném případě ale k ničemu takovému nedošlo. Funkce vedoucího Úřadu vlády České republiky je v souladu s § 28 odst. 3 kompetenčního zákona obsazována vládou; stejně tak vláda není nijak omezena v tom, za jakých podmínek může vedoucího

Úřadu vlády České republiky odvolat. Lze tedy shrnout, že obsazení této funkce je zcela na vůli vlády. Za daných okolností, ačkoliv kompetenční zákon možnost toliko dočasného pověření výkonem uvedené funkce nezná, lze konstatovat, že vláda svým postupem nijak nevybočila z mezí své pravomoci; fakticky totiž mezi jmenováním do funkce vedoucího Úřadu vlády České republiky a toliko dočasným pověřením výkonem této funkce není žádný rozdíl. O dočasném pověření Mgr. Tünde Bartha řízením Úřadu vlády České republiky, a to do doby jmenování vedoucího Úřadu vlády České republiky, rozhodla vláda usnesením (viz usnesení vlády ze dne 27. 6. 2018 č. 446); tedy stejným způsobem, jakým by rozhodla o řádném obsazení této pozice. Z databáze usnesení vlády (přístupné na webových stránkách www.vlada.cz) nevyplývá, že by v době vydání napadeného rozhodnutí dne 25. 1. 2021 došlo k uplatnění rozvazovací podmínky v podobě jmenování nového vedoucího Úřadu vlády ČR (k tomu došlo až usnesením vlády ze dne 17. 12. 2021 č. 1184).

21. Z uvedených důvodů tedy městský soud uzavírá, že Mgr. Tünde Bartha, coby osoba pověřená řízením Úřadu vlády České republiky měla v daném případě podle § 152 odst. 2 správního řádu pravomoc rozhodnout o rozkladu.
22. Jen okrajem potom městský soud doplňuje, že žalovaným odkazovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 1998, sp. zn. 2 Cdon 382/97 (uveřejněn pod č. 174 v časopise Soudní judikatura, roč. 1998), který byl i později pravidelně citován v další judikatuře Nejvyššího soudu (viz např. rozsudek ze dne 16. 12. 2014, sp. zn. 21 Cdo 4113/2013), lze přitom považovat za toliko inspirativní. Nutno je především zdůraznit, že tato civilní judikatura se vztahuje především k řešení otázky skončení pracovního poměru (a s tím spojené ochrany zaměstnance). Uvedené závěry proto bez dalšího nelze aplikovat na posouzení otázky, zda ten, kdo je pouze pověřen výkonem určité funkce ve veřejné správě, může vykonávat veřejnou moc (resp. pravomoci), které se s touto funkcí pojí.
23. Dále se městský soud zabýval **druhou žalobní námitkou**, kterou žalobce namítal, že žalovaný se spokojil pouze s tím, že požadovaný dokument byl formálně označen jako utajovaná informace, nicméně nijak nezkoumal, zda byly naplněny zákonné podmínky, k takovému jejich označení.
24. Podle § 7 informačního zákona, *[j]e-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne. Povinný subjekt neposkytne rovněž osobní údaje o osobě, která je držitelem osvědčení fyzické osoby pro přístup k utajovaným informacím pro stupeň utajení Přísně tajné a Tajné, pokud by to mohlo ohrozit ochranu utajovaných informací.*
25. Podle § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., *utajovanou informací se rozumí informace v jakékoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyzrazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139).*
26. Podle § 21 odst. 1 téhož zákona, *[n]a informaci, která naplňuje znaky § 4 a je uvedena v seznamu utajovaných informací, je původce povinen vyznačit svůj název, stupeň jejího utajení, její evidenční označení a datum jejího vzniku, není-li dále stanoveno jinak.*
27. Podle § 22 odst. 2 téhož zákona, *[v]yznačení stupně utajení na utajované informaci musí být zachováno po celou dobu trvání důvodů utajení. Bez souhlasu původce nebo poskytující cizí moci nesmí být stupeň utajení změněn nebo zrušen.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

28. Městský soud se s touto námitkou neztotožňuje; podstatná je v daném případě především ta skutečnost, že žalobce dokument, který byl předmětem utajení ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., požadoval nikoliv po jeho původci, kterým v daném případě bylo Ministerstvo vnitra, ale po žalovaném, kterému byl požadovaný dokument pouze poskytnut v souvislosti s výkonem jeho působnosti (resp. působnosti vlády). V obdobné věci téhož žalobcem právě tuto skutečnost před nedávnem označil za klíčovou Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 12. 1. 2023, č. j. 10 As 241/2021-26, kterým ke kasační stížnosti téhož žalovaného zrušil rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2021, č. j. 14 A 56/2020-20, jehož závěrů se žalobce dovolával ve své replice. Městský soud tedy při posouzení druhé žalobní námitky vycházel zejména ze závěrů učiněných v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu.
29. Nejvyšší správní soud v daném případě dal žalobci obecně zapravdu v tom, že formální označení určité informace za utajovanou není samo o sobě dostatečným důvodem pro toho, aby její poskytnutí bylo žadateli o informace podle § 7 informačního zákona odepřeno; v obecné rovině je pravda, že je třeba zkoumat naplnění všech znaků utajované informace tak, jak jsou stanoveny v zákoně č. 412/2005 Sb. a v nařízení vlády č. 522/2005 Sb. Tak tomu je ale pouze v případě, že žadatel utajovanou informaci žádá poskytnout po jejím původci, nikoliv ale po jiném povinném subjektu, který jí má rovněž v dispozici. Podle Nejvyššího správního soudu totiž *„je třeba v takové situaci respektovat požadavky, které vyplývají z § 22 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací. O tom, zda určitá informace je utajovaná, nemůže totiž rozhodnout subjekt odlišný od původce informace. Subjektu, který není původcem utajované informace, nepřísluší jakkoli posuzovat její obsah (resp. stupeň utajení) a následně rozhodovat, zda s ní lze žadatele seznámit. Je výhradně na původci informace, aby o jejím utajení rozhodl a v souladu s § 21 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací vyznačil stupeň jejího utajení, popřípadě dle § 22 odst. 2 tohoto zákona stupeň utajení změnil či zrušil (rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, čj. 3 As 188/2014-38). Je tedy výlučně na uvážení a odpovědnosti původce dané informace, zda informace, na kterou při jejím vzniku vyznačil příslušný stupeň utajení, zůstane utajovaná, a jak dlouhou dobu si tuto vlastnost udrží.“*
30. Městský soud nemá důvod se od uvedeného právního názoru odchylovat. Je tedy třeba konstatovat, že v daném případě žalovaný nepochybil, pokud při aplikaci § 7 informačního zákona vycházel pouze z toho, že požadovaný dokument jeho původce (Ministerstvo vnitra) označil za utajovanou informaci; posoudit, jestli se tak stalo v souladu se zákonem, totiž nebylo v kompetenci žalovaného. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud žádost žalobce o informace postupem podle § 15 odst. 1 informačního zákona odmítl. Žalobci se přitom neuzavírá cesta k uplatnění jeho argumentace, resp. jeho základního práva na informace dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod, kterého se dovolává; posouzení uplatnění výluky z práva na informace dle § 7 informačního zákona v plném rozsahu bude možné (včetně proporcionality jejího uplatnění), pokud bude žalobce svou žádost směřovat k původci utajované informace. V takovém případě bude povinností původce (který bude současně v postavení povinného subjektu dle informačního zákona) posoudit, zda požadovanou informaci označil za utajovanou v souladu se zákonem; takové posouzení by potom bylo plně přezkoumatelné i ve správním soudnictví.
31. Dále se městský soud zabýval **třetí žalobní námitkou**, kterou se žalobce dovolával alespoň poskytnutí doprovodné informace dle § 12 informačního zákona o tom, do jaké kategorie

utajovaných informací dle seznamu v jednotlivých přílohách nařízení vlády č. 522/2005 Sb. požadovaný dokument spadá.

32. Podle § 3 odst. 6 informačního zákona, *[d]oprovodnou informací pro účel tohoto zákona je taková informace, která úzce souvisí s požadovanou informací (například informace o její existenci, původu, počtu, důvodu odepření, době, po kterou důvod odepření trvá a kdy bude znovu přezkoumán, a dalších důležitých rysech).*
33. Podle § 12 informačního zákona, *[v]šechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.*
34. Ani této žalobní námitce nemohl městský soud přisvědčit. Městský soud konstatuje, že žalovaný v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí jednoznačně vymezil důvod odepření požadovaného dokumentu v rozsahu, v jakém to bylo v daném případě nezbytné a účelné; konečně městský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí posoudil jako dostatečné; výše konstatoval, že žalovaný postupoval plně v souladu s § 15 odst. 1 informačního zákona. Informace o tom, o jakou kategorii utajovaných informací dle seznamu uvedeného v příslušné příloze nařízení vlády č. 522/2005 Sb., se v daném případě jednalo, nebyla pro posouzení věci, tedy odepření požadovaných informací, podstatná; rozhodující totiž bylo již to, že požadovaný dokument jeho původce označil za utajovanou informaci. Nebylo tedy ani nutné, aby tuto skutečnost, pokud sama nebyla předmětem žádosti o informace, žalovaný žalobci sděloval, nehledě na to, že není jisté, jestli jí sám vůbec disponuje.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nepřiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jemu tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 21. února 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.